

για, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ στηθῶσιν ἀπὸ καὶ εἰς καιρόν.)

Τὸ Ἐρημοκλήσιον

Κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῶν Παθῶν.

Εἰς ἐν ἐρημοκλήσιον πενθίμως κώδων ψάλλει,
Εἰς τῶν παθῶν τοὺς χωρικοὺς καλῶν τὴν ἀγρυπνίαν.
ὦ, εἰ, τὸν ἥχόν του αὐτὸν πῶς ἡ καρδία πάλλει,
Δωροῦντα εἰς πικρὸν παρὸν ἀνάμνησιν γλυκεῖαν!

Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἤρεμον καὶ εὐτυχὲς παιδίον
Ἦνοιγον χεῖλη εὐσεβῆ εἰς προσευχὴν ἁγίαν.
Εὐδαίμονα διήνυσον τὸν ἀφελῆ μου βίον,
Καὶ ἔπαλλ' ἡ καρδία μου πρὸς μόνην τὴν Ὁρησκείαν.

Αὐτὴ συνδέει τὰς ψυχὰς ἐν τόσῃ ἀρμονίᾳ,
Τὰ πάθη καὶ αἱ συμφοραὶ πρὸ τοῦ Θεοῦ σιγῶσι·
Τὴν ἀνακούφισιν ζητεῖ ἡ πάσχουσα καρδία,
Καὶ νέας δύναντ' ὁ Θεὸς ἐλπιδας νὰ τῇ δώσῃ.

Λαμπὰς πενθίμως ἀγρυπνεῖ πρὸ τοῦ Χριστοῦ νυκτία.
Λεῖπει ἐδῶ τῶν πόλεων ἡ τύρβη καὶ ὁ σάλος,
Μυστηριώδη γόητρα ἐμπνέει ἡ Ὁρησκεία
Καὶ μόνον τῆς Θεότητος λατρεύεται τὸ κάλλος.

Μετανοοῦσα ἡ ψυχὴ καὶ καταβεβλημμένη,
Εἰς ὄνειρα νεότητος ὥρατια πλανηθεῖσα,
Προσέρχεται εἰς ἱερά καὶ προσφιλῆ τεμένη
Βαρέως εἰς τὰς συμπαθεῖς ἐλπίδας τῆς πληγείσα.

Ὅταν ὁ κόσμος βάλσχυμον ἀρνεῖται νὰ δωρήσῃ,
Καὶ προσωπεῖον δείκνυται ἀκόμη ἡ φιλία.
Ὅταν τὸ πᾶν τις ἔχασε, χωρὶς τι νὰ ἐλπίσῃ,
Τὸ μῦρον τῆς ἀγάπης τῆς προσφέρει ἡ Ὁρησκεία.

Καὶ περ ἐγκλείων τῆς ὁσμῆς νεότητος σπινθήρα,
Εἰς ἐν ἐρημοκλήσιον πλανῶ τὰ βήματά μου.
Μόνος ἐκεῖ, τὴν κεφαλὴν στηρίζων μὲ τὴν χεῖρα,
Συνομιλῶ μὲ τὸν Θεόν, Ὁρητῶν τὰ ὄνειρά μου.

Ἐν Ἀθήναις 26 Μαρτίου 1874.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.